

Finansloven, saa er der jo her det Mærkelige, at Finansministeren ikke er bleven modtaget med Jubel, skjøndt han kommer med et saa stort Overskud. Hvad er Grunden dertil? Den ærede Minister veed jo, at det, han vil, slet ikke er det, som vi ville. Vi ville have hele dette Overskud anvendt paa en hel anden Maade end han, hvad vi jo ved forskellige Leiligheder idelig og idelig have udtalt, endog den Gang, vi intet Overskud havde, nemlig til en Redfættelse af de indirekte Skatter. Den ærede Minister viser os ved de Forslag, som ligge for os, at han med en, — jeg vil ikke sige: latterlig, — men høist mærkbar Smaalighed ikke vil offre det Allermindste, og han godtgjør altsaa, at der er den allerdybeste Mod sætning mellem ham og os om disse vigtige Forhold. Man har idag som altid, naar man taler om den politiske Stilling, talt om Overenskomst. Har jeg nogenstunde søgt at arbejde for Noget i denne Sal, saa har det været for at bringe en saadan Overenskomst tilveie; jeg har tidt nok haft Leilighed til at udtale min Misforstaaelse med de Herrer, som jeg for Diebliffet gaar sammen med indv. Regjeringen, og jeg har ofte udtalt, at jeg ikke var fornoget med den Maade, hvorpaa de toge Sagerne, idet de efter min Mening ikke vare tilstrækkelig tilbøjelige til Overenskomst. Jeg vil ikke sige, at jeg igaar eller idag har villet under- skrive Alt, hvad der er fremkommet fra denne Side, der er Udskilligt af det, hvori jeg er mindre enig med disse Talere; men jeg kan dog ikke se Andet, end at der i Diebliffet virkelig er en Billie hos dem til Overenskomst. Det kan gjerne være, at man i Flertallet maaste ikke er fuldkommen klar derover, om end — hvad jeg dog maaste ikke har Ret til at udtale mig om — den gode Billie er tilstede, og jeg kan ikke Andet end erindre om den meget omtalte og tilbels bespottede Beslutning, som blev tagen ved Slutningen af forrige Samling, hvor man netop ikke sagde, at man krævede, at Regjeringen ene skulde støtte sig paa Folkethinget, men hvor det Modsatte blev sagt, nemlig at vi maatte beskage, at Regjeringen ikke tillige støtter sig til Folkethinget. Der er idag blevet antydet af forskellige Talere, at det, vi egentlig kæmpe om her, er — og det er tilbels sandt — at Bondestanden ikke skal regjere i Landet. Jeg er enig i, at Bondestanden ikke skal regjere, men jeg tror tillige, at man kan sige —, og der er næppe Nogen, som har praktisk politisk Sands i vort Land, der vil kunne nægte det —, at det er absolut nødvendigt, at en Regjering, som vil regjere i Danmark, maa

regjere med Bondestanden. Dette kan være vanskeligt, og Vanskelighederne kunne ligge paa mange forskellige Steder, snart paa den ene Side og snart paa den anden Side; men man maa søge at regjere med Danmarks Bondestand efter den Valglov, vi have, efter de sociale og politiske Forhold, vi have her i Landet. Naar jeg nu ser hen til, hvad den høitærede Conseilspresident atter igaar sagde, saa ser jeg ikke, at han egentlig sagde Andet, end at han igjen har gjentaget dette, at han vil kæmpe med os, han vil bekæmpe os; Alt, hvad vi ville, vil han ikke. Den Anvendelse af Midlerne, som vi nu i mange Aar næsten Alle have været enige om, at der skal gjøres, vil han endnu mindre idag end nogenstunde tidligere gaa ind paa. Det er godt, at vi vide, hvorledes vi have det; naar han absolut vil have Kamp, ere vi ganske vist nøbde til at kæmpe. Men jeg maa dog erindre om en Grundsætning, som er bleven antaget allevegne, hvor man har en konstitutionel Forfatning og lever et konstitutionelt Liv, og det er den, at for at føre en konstitutionel Kamp, for at have en moralsk Ret til at føre en konstitutionel Kamp, kræves der blandt Andet en ganske simpel Ting, nemlig at der dog er nogen Mulighed for, at man sevrig kan gennemføre det, man vil. Jeg tilstaa, at jeg lige saa lidt idag, som jeg har set det tidligere, ser den sjævneste Mulighed for den høitærede Conseilspresident og Finansminister til her i Landet at gennemføre det, han vil.

Minestad: Da jeg i Mod sætning til ærede foregaaende Talere altid har anset første Behandling af Finansloven for noget af det mindre Nyttige, vi tage os for her i Thinget, skulde det ikke være faldet mig ind at tage Ordet under denne Forhandling, hvis der ikke fra ærede Medlemmers Side og navnlig fra det ærede Medlem for Veile Ants 2den Valgfreds (Berg) var rettet ligefrem en Slags Opfordring til dem, der sidde herovre, om at udtale sig, eller rettere sagt var fremkommet Forud sætninger og Suppositioner om Grunden til den Tausshed, hvortil han mente, at vi i den senere Tid have hengivet os. Det ærede Medlem opstillede nemlig den Paastand, at nogle af de Medlemmer, som høre til denne Side af Salen, vare traadte op saaledes, at de havde taget Liberi paa, taget Skjoldet paa — det er forøvrigt to underlige Sammenstillinger — for at være Stølepudfere hos det store Hartorn. Det er nu ikke i Anledning af saadanne Udtryk, som jeg iøvrigt ikke finder meget parlamentariske, at